

Evangelietekst til Trinitatis Søndag:

Der var et menneske, en af farisæerne, ved navn Nikodemus, medlem af jødernes råd. Han kom til Jesus om natten og sagde til ham: »Rabbi, vi ved, du er en lærer, der er kommet fra Gud; for ingen kan gøre de tegn, du gør, uden at Gud er med ham.« Jesus svarede ham: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født på ny, kan ikke se Guds rige.« Nikodemus sagde til ham: »Hvordan kan et menneske fødes, når det er gammelt? Det kan da ikke for anden gang komme ind i sin mors liv og fødes?» Jesus svarede: »Sandelig, sandelig siger jeg dig: Den, der ikke bliver født af vand og ånd, kan ikke komme ind i Guds rige. Det, der er født af kødet, er kød, og det, der er født af Ånden, er ånd. Du skal ikke undre dig over, at jeg sagde til dig: I må fødes på ny. Vinden blæser, hvorhen den vil, og du hører den suse, men du ved ikke, hvor den kommer fra, og hvor den farer hen. Sådan er det med enhver, som er født af Ånden.« Nikodemus spurgte ham: »Hvordan kan det gå til?» Jesus svarede: »Du er lærer i Israel og forstår ikke det? Sandelig, sandelig siger jeg dig: Vi taler om det, vi ved, og vi vidner om det, vi har set, men I tager ikke imod vort vidnesbyrd. Tror I ikke, når jeg har talt til jer om det jordiske, hvordan skal I så tro, når jeg taler til jer om det himmelske? Ingen er steget op til himlen undtagen den, der steg ned fra himlen, Menneskesønnen. Og ligesom Moses ophøjede slangen i ørkenen, sådan skal Menneskesønnen ophøjes, for at enhver, som tror, skal have evigt liv i ham.« Joh 3,1-15

Prædiken til +50 gudstjeneste i Stenderup kirke onsdag den 7. juni 2017

Derhjemme har jeg en bog, der hedder "Børn skriver til Gud." Den er fyldt med børns bønner om det ene og det andet. En pige, der hedder Sofia, skriver således til Gud: "Talte folk virkelig sådan et underligt sprog på Bibelens tid?"

Det er et spørgsmål, som jeg egentlig godt kunne forestille mig, at Nikodemus, som vi hører om i dag, kunne stille. For i hans natlige samtale med Jesus forstår han ikke helt, hvad det er Jesus siger til ham. Og det på trods af, at han er en lærd mand, som er lærer i Israel og medlem af jødernes råd. Han forstår simpelthen ikke det, Jesus siger. Han forstår ikke, at Jesus taler i billeder: at en genfødsel ikke betyder, at man igen skal op i sin mors liv, for da at blive født på ny.

Også i teksten fra det Gamle Testamente er israelitterne ikke helt "med". De er blevet befriet fra slaveriet i Egypten, men er nu ved at miste tålmodigheden, og forstår ikke Herrens veje. De brokker sig over det, de får at spise og drikke på deres vandring.

Gud behandler dette brok på en, må man nok sige, brutal vis, med at sende slanger, som israelitterne bliver bidt af, sådan så de kan forstå, at de har taget fejl. Jesus behandler Nikodemus' uvidenhed med en opsang: "Hvordan i alverden skal I komme til at tro på det himmelske, når I ikke engang tror på det, som jeg har sagt om det jordiske?"

Midt imellem disse to beretninger står Paulus' brev til Romerne, hvor Paulus slår fast, at ingen kan forstå sig på Guds veje. Ingen mennesker kan gøre sig kloge på Gud, for Gud har givet os alt, før vi overhovedet har kunnet give ham noget som helst. Indledningen til dette lyder: "Gud har indesluttet alle i ulydighed for at vise alle barmhjertighed." Det lyder måske lidt voldsomt, men i konteksten med de to andre tekster, kan det gøre én helt fortrøstningsfuld.

For evangelietekstens indledning lyder: "Der var et menneske..." og først derefter får vi sat nogle flere prædikater på ham: han var en af farisæerne, han hed Nikodemus og han var medlem af jødernes råd. Men først og fremmest var han et menneske – ligesom alle os

andre. Et menneske med fejl og mangler, som ikke forstår det, som Jesus fortæller ham. Han forstår sig ikke, på trods af, at han er lærer i Israel, på Guds veje. Han var på mange måder ikke bedre end Israellitterne, der vandrede i ørkenen sammen med Moses, og som beklagede deres nød. De har det til fælles, at de alle er mennesker, og de er alle indesluttet i ulydighed af Gud.

MEN! Det stopper jo heldigvis ikke dér. For Gud har indesluttet alle i ulydighed, for at han kan vise os alle barmhjertighed. Gud har skabt os – med alle de fejl og mangler, som vi har. Og derfor råder han selv bod på dem. Gud er barmhjertig og kærlig – han er en far. En far kan godt irettesætte, men han gør det af kærlighed, og han vil aldrig lade os falde, når vi ikke kan slå til.

Gud er barmhjertig over for os mennesker. Han hjælper os med at trodse døden. Ligesom han lod Moses lave en kobberslange, sådan at det israelitiske folk kunne blive reddet fra slangernes bid, sådan giver han os alle Jesus Kristus, menneskesønnen, for at vi kan få evigt liv ved ham.

Når Nikodemus bliver præsenteret som et menneske, så betyder det, at vi netop møder ham som et menneske, og ikke som en farisæer. Det betyder at vi kan spejle os i ham. Vi er ligesom ham – fulde af fejl og uforståenhed. Vi har fået alting givet af Gud, og derfor kan vi ikke gøre os kloge på ham. Men heldigvis er Gud klog på os. Han ved, hvilke skabninger han har skabt. Han kender vores fejl og mangler.

Overfor Gud skal vi ikke lade som om, men vi kan være dem vi er – helt og aldeles fejlbarlige. Gud ser os for hvem vi er. Derfor behøver vi ikke skue indad – se ind i vores egne navler og beskæftige os med alle vores dårlige sider. Derimod skal vi se frem ad og fortsætte ufortrødent og det bedste vi kan. Gud véd at vi synder og er uperfekte, at vi ikke forstår hans veje. Men han elsker os, og vil til alle tider vise os barmhjertighed.

Derfor, lad os med drengen Simon bede:

”Kære Gud.

Hvis jeg var Gud, ville jeg overhovedet ikke klare det ligeså godt som dig, så fortsæt bare på samme måde.”

Amen!

Sognepræst
Hanne Kobbegaard